

Пам'яті Олексія Суркова

Він підвівся...
Два кроки ступив.
Ще два кроки...
І, поки сестра
Докоряла журбою з-під брів,
Задивився на телеекран.

А вона побіліла, мов смерть.
Оберегою стала над ним.
«Дай, сестричко, почути концерт
На прохання солдата війни...»

Чи знайдуть побратимів слова?
Стало більше мовчання кругом...
Вийшла пісня з екрана жива —
І забрала до друзів його.

Понасипало літ їм до скронь...
І ніщо не вертає назад.
«Бьется в тесной печурке огонь,
На поленьях смола, как слеза...»

Він виходив оглянути стрій,
Залишивши терпіння і біль
У глибокій палаті німій,
Там,
за четверо кроків звідсіль.

Сіли друзі старі за столи,
їм світився, як пам'ять, екран.

Інші десь за рікою були...
І виходив навстріч ветеран.

Стань мостом, неприступна ріко:
Хтось іще там коня запряга...
«До тебе мне дойти нелегко,
А до смерти четьре шага...»

Десь озвалися друзі йому
І раділи: «Живий стариган!..»
А на ранок палату німу
Покидав назавжди ветеран.

На високім уступі крутім
Він ішов на березовий зруб
Врівень з бронзовим братом
своїм —
Під червону солдатську зорю.

1982

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.